

Přípustnou, avšak bezdůvodnou shledána námitka, že výpověď nešetří práv vlastnických, plynoucích z ustanovení § 3 a) a 11 zák., pak § 20 příd. z. Neboť touto výtkou nevytýká stížnost pouhé nešetření předpisu části I c) náhr. zák., nýbrž porušení práv plynoucích z jiných zákonných ustanovení. Leč dle ustálené judikatury nss-u byla by výpověď nezákonnou jen tehdy a potud, kdyby a pokud by žal. úřad byl do ní pojal i nemovitosti, ohledně nichž již před výpovědí bylo tvrzeno, že jsou dle § 3 a) zák. ze záboru vyloučeny, nebo na které vlastník, ať již dle § 11 zák. nebo § 20 př. z. nároky uplatnil, aniž o žádostech těch před výpovědí bylo rozhodnuto (srovnej nál. Boh. 1778/22 adm.). Že by se tak bylo stalo, stížnost netvrdí, vycházejíc z názoru, že úřad je povinen ex officio starati se o formalisování nároků vlastníka dle § 11 zák. a § 20 příd. zák. a o vyloučení objektů dle § 3 a) zák. Názor ten však dle stálé judikatury nss-u je mylný. Bylo proto tuto námitku jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 6391.

Státní zaměstnanci. — Učitelstvo: * Odbytné podle § 15, odst. 3. zák. č. 286 ex 1924 není poukázáno, dokud nebyl o pokazu tom vyrozuměn dotčený zaměstnanec.

(Nález ze dne 12. března 1927 č. 4931).

V ě c: Eugenie P. (adv. Dr. Viktor Říha z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o dobrovolný odchod z činné služby.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Vynesením ze 16. dubna 1925 dalo min. škol. st-lku dnem dodání tohoto vynesení do trvalé výslužby podle § 9 zák. č. 286/24 a vyměřilo jí v důsledku její služ. doby . . . odbytné jednou pro vždy ve výši sedminásobku jednoměsíčního příjmu naposledy vyplácených stálých požitků. Současně vysloveno, že toto odbytné poukáže st-lce zšr v Praze u berního úřadu v D. na kvitanci řádně kolkovanou, že se st-lka dnem dodání tohoto dekretu sprostňuje činné služby a že se zastavují služ. požitky její dnem 30. dubna 1925. Vynesení toto bylo st-lce doručeno dne 21. dubna 1925.

Podáním ze 6. června 1925 oznámila st-lka min-u škol., že odvolává svoji žádost o dobrovolném odchodu ze škol. služby, poněvadž ode dne doručení v úvodu jmenovaného dekretu uplynulo již 6 týdnů a odbytné jí dosud zšr-ou poukázáno nebylo.

Min. škol. podání toto nař. rozhodnutím nevzalo na vědomí — —.

O stížnosti uvážil nss takto:

Podle obsahu stížnosti jest mezi stranami na sporu iediné otázka, kdy lze mluvit podle ustanovení § 15 odst. 3 zák. č. 286/24 o tom, že nebylo odbytné poukázáno do 6 neděl po doručení rozhodnutí. Žal. úřad má za to, že jest požadavku zákona vyhověno, učinil-li příslušný úřad do 6 neděl od doručení rozhodnutí interně opatření, aby bylo odbytné vyplaceno a je-li dotčenému zaměstnanci známo, kterým plat. místem mu příslušný peníz bude vyplacen. Stížnost hájí naproti tomu

názor, že uvedený předpis zákona vyžaduje, aby byl zaměstnanec o vydání plat. poukazu vyrozuměn a že, nestalo-li se tak do 6 neděl po doručení rozhodnutí, má právo žádost svou o dobrovolný odchod z činné služby odvolati.

Nss uznal stížnost důvodnou.

Zákon z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. vyslovil sice v § 15, odst. 3 právní zásadu o neodvolatelnosti žádosti o přeložení do výslužby, přiznal však současně zaměstnanci státnímu, resp. podle § 27 učitelů veř. školy národní právo, žádost tu odvolati, »není-li odbytné poukázáno do 6 neděl po doručení rozhodnutí«. Tímto posléz uvedeným ustanovením zeslabil zákonodárce podstatně základní zásadu o neodvolatelnosti žádosti o dobrovolný odchod z činné služby ve prospěch stát. zaměstnanců, resp. učitelů veř. škol národních a zaručil jim právo, odvolati žádost dotčenou, neprovede-li státní správa v určité lhůtě důsledky, které jsou podle zřejmé vůle zákona spojeny po stránce materiální s kladným vyřízením žádosti o dobrovolný odchod z činné služby. Má-li však »poukázání« odbytného tento právní dosah, pak nelze požíratí na ně jinak, než jako na správní akt, kterým má býti ukončeno po stránce formelní řízení o žádosti zaměstnancově, resp. učitelově za dobrovolný odchod z činné služby a sčítováno navždy s akt. jeho služ. poměrem ke stát. správě. Potom ovšem může poukaz odbytného zapůsobiti právně vůči stát. zaměstnanci, resp. podle § 27 cit. zák. učitelů veř. ob. neb obč. školy teprve tehdy, překročil-li hranice vnitřního dění mezi úřady a stal se znám tomu, vůči němuž má jeviti určité právní účinky. Není proto podle § 15 odst. 3 cit. zák. odbytné poukázáno, dokud nebyl o poukazu tom vyrozuměn dotčený stát. zaměstnanec, resp. učitel a nelze potom arcíť právem odmítati odvolání jeho žádosti o dobrovolný odchod z činné služby, nezvěděl-li úředně ve lhůtě 6 neděl od doručení rozhodnutí o přeložení do trvalé výslužby, že mu bylo odbytné poukázáno.

Tomuto závěru svědčí i úvaha, že musí stát. zaměstnanec, resp. učitel veř. školy nár., který se dožaduje výplaty určitého peníze na státní platebně, v žádání svém přesně označiti úřední poukaz, jímž byla výplata peníze toho nařízena, a že mu proto musí býti poukaz ten znám. Je tomu tak zvláště v těch případech, kdy jiný úřad uvědomí osobu učitelskou o tom, že jí bude určitý peníz poukázán, a jiný úřad má poukaz ten vydati.

A. konečně i účel, jaký sleduje povolení odbytného podle zák. č. 286/24 těm zaměstnancům (učitelům), kteří z dobré své vůle odcházejí z činné služby, podporuje výklad nahoře podaný. Máť odbytné, pokud možno, ulehčiti přechod ze státní, resp. učitelské služby do služby jiné, nebo do soukr. podnikání (srovnej vl. návrh zák., Tisk 5009, str. 20) a je na bíledni, že má proto pro odcházejícího zaměstnance (učitele) značný hospodářský význam, aby věděl, že a kdy byla výplata příslušného peníze nařízena. Tomuto požadavku není však vyhověno, zůstal-li dotčený poukaz pouze interním opatřením úředním a nebyl-li zaměstnanci sdělen. — — — —